

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
2 Гж 509/2025
16.10.2025. године
Н и ш

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Миљане Стојковић, председника већа, Снежане Тодоровић и Сање Костић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., ул. ... бб, коју заступа адвокат Драган Давитков из Босилеграда, против тужене Специјалне болнице за рехабилитацију Рибарска бања, Крушевац, ПИБ 100319756, МБ 07144091, и Опште болнице Крушевац из Крушевца, ул. Косовска бр. 16, које заступа Државно правобранилаштво, одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, вредност предмета спора 5.949.094,00 динара, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Основног суда у Сурдулици, Судске јединице Босилеград I-7 П 671/18 од 11.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 16.10.2025. године донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Сурдулици, Судске јединице Босилеград I-7 П 671/18 од 11.09.2024. године **у ставовима првом, другом, трећем и шестом** и у овим деловима **предмет уступа Вишем суду у Врању као надлежном првостепеном суду** ради одржавања нове главне расправе.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев те су тужени обавезани да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због пропуста у лечењу тужиље у периоду од 12.10.2016. године до 29.11.2016. године, солидарно исплате накнаду и то на име претрпљених физичких болова износ од 850.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 1.150.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова износ од 950.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 1.450.000,00 динара, све са законском затезном каматом у смислу чл. 277 ЗОО почев од 11.09.2024. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке пресуде обавезани су тужени да тужиљи накнаде материјалну штету и то на име разлике због мање исплаћене зараде до припадајуће зараде за време боловања изазваног због пропуста у лечењу, појединачне износе за таксативно наведене месеце у овом ставу са припадајућом каматом, затим на име накнаде штете за куповину ортопедских помагала – инвалидских колица по рачуну број 402769 од 01.11.2017. године износ од 29.000,00 динара са законском затезном каматом у смислу чл. 277 ЗОО почев од 01.11.2017. године, и на име накнаде штете за куповину ортопедских помагала – механичких и тоалетних колица по рачуну број БИ 21606 од 16.01.2019. године у износу од 22.000,00 динара са законском затезном каматом у смислу чл. 277 ЗОО почев од 16.01.2019. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке пресуде обавезане су тужене да тужиљи на име накнаде у виду новчане ренте

због трајног повећања потреба тужиле у виду свакодневне неопходне помоћи другог лица солидарно плаћају месечну ренту у износу од 26.200,00 динара почев од 11.09.2024. године па убудуће, док за то постоје законски услови до 5. у месецу за претходни месец. Ставом четвртим изреке пресуде одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиле којим је тражила да се тужени обавезу да јој исплате заостале неисплаћене 54,4 рате месечне ренте за период од 18.06.2018. године до 31.08.2023. године по овом основу, у износу од 1.425.280,00 динара. Ставом петим изреке пресуде одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиле на име споредног потраживања – камате на досуђени износ у ставу првом изреке за период од 01.09.2023. године до 11.09.2024. године. Ставом шестим изреке пресуде тужени су обавезани да тужиле солидарно на име трошкова парничног поступка плате износ од 1.366.000,00 динара, са законском затезном каматом у смислу чл. 277 ЗОО, почев од извршности одлуке о трошковима па до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужене су преко законског заступника – Државног правобранилаштва, одељења у Лесковцу, благовремено изјавиле жалбу, побијајући је у ставовима првом, другом, трећем и шестом, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду одбијањем тужбеног захтева или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Тужиле је поднела одговор на жалбу, побијајући жалбене наводе у целости и указујући на правилност првостепене пресуде, са предлогом да другостепени суд одбије жалбу тужених као неосновану и потврди побијану пресуду.

Испитујући првостепену пресуду у побијаним деловима у смислу одредбе чл. 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Нишу је нашао да је жалба тужених основана.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 1, 2, 3, 5, и 7 ЗПП, о којима овај суд води рачуна по службеној дужности, али је иста захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из тачака 4 и 9 овог става, на које се основано указује жалбеним наводима тужених, јер је првостепени суд одлучио о тужбеном захтеву за који је стварно надлежан виши суд исте врсте, а тужене које су правна лица у току поступка нису заступала овлашћена лица.

Наиме, према стању у списима предмет тужбеног захтева је потраживање накнаде материјалне и нематеријалне штете у видовима наведеним у прецизираном тужбеном захтеву од 23.10.2023. године. Првостепени суд је као вредност предмета спора у уводу побијане пресуде означио износ од 5.949.094,00 динара.

Одредбом чл. 25 ст. 1 тач. 7 Закона о уређењу судова прописано је да виши суд у првом степену, између осталог, суди у грађанскоправном спору ако вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије, док је одредбом чл. 403 ст. 2 ЗПП прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају првостепени суд је утврдио вредност предмета спора на износ од 5.949.094,00 динара, који износ на дан када је прецизиран тужбени захтев 23.10.2023. године, прелази износ од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу, те тако означена вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије против правноснажне пресуде.

Имајући у виду наведено, основано се жалбеним наводима тужених указује да је у конкретном случају за суђење у првом степену надлежан Виши суд у Врању, због чега је побијана пресуда морала бити укинута и упућена наведеном суду као стварно надлежном за суђење у првом степену.

Поред наведеног, у првостепеном поступку тужену Специјалну болницу за рехабилитацију Рибарска Бања је све до дана 25.03.2024. године заступао адвокат Миљан Петровић из Крушевца, кога је за заступање овластио директор Специјалне болнице за рехабилитацију Рибарска Бања – Душан Шокорац. Тужену Општу болницу Крушевац је заступала најпре Јасмина Стајић, дипломирани правник запослена у Општој болници Крушевац, коју је за заступање овластио в.д. директора ове Опште болнице Весна Стевић Гајић, а потом су болницу заступали као пуномоћници адвокати Милош Богдановић, Душан Самарцић, Иван Станојевић и Дејан Обреновић, који су овлашћење за заступање (пуномоћје), добили од стране истог в.д. директора. Поднеском од 25.03.2024. године Државно правобранилаштво, одељење у Лесковцу, обавестило је првостепени суд да је Државно правобранилаштво према Закону о правобранилаштву законски заступник обеју тужених, те да исти не одобрава парничне радње које су до тада предузимали неовлашћени пуномоћници.

Одредбом чл. 11. ст. 2 Закона о правобранилаштву прописано је да Државно правобранилаштво пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима заступа државне органе и посебне организације који немају својство правног лица, државне органе и посебне организације који имају својство правног лица, а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије и јавне установе чији је оснивач Република Србија, а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије, у правним поступцима у којима ови субјекти учествују као странке или умешачи о чијим имовинским правима и обавезама се одлучује у том поступку.

Сходно цитираним одредбама закона, како обе тужене представљају јавне установе чији је оснивач РС, а чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије, то се основано жалбеним наводима Државног правобранилаштва, као њиховог законског заступника, истиче да су тужене заступали адвокати који нису имали овлашћење за то, будући да је за заступање надлежно Државно правобранилаштво.

Према чињеничном стању, на коме је првостепени суд засновао своју одлуку, тужилци је на основу налаза и мишљења првостепене лакарске комисије бр. ... од ... године, а по препоруци неуролога са ВМА, одобрена стационарна рехабилитација у Рибарској Бањи у трајању од 45 дана због параплегије, као последице нецефалитиса. Тужила се дана 12.10.2016. године јавила у Специјалној болници где је одмах почела са физикалним терапијама све до 24.11.2016. године. Дана 22.11.2016. године тужила је због повишене телесне температуре, отока десне потколенице и стопала и црвенила коже, послата на одељење васкуларне хирургије у ЗЦ Крушевац, одкале је истог дана враћена у Специјалну болницу Рибарска Бања. Дана 24.11.2016. године примљена је у ЗЦ Крушевац и упућена на инфективно одељење где је хоспитализована и где јој је дијагностификована флегмона десне потколенице, а лечена је антибиотском терапијом. Дана 29.11.2016. године, услед погоршања здравственог стања упућена је даље на ВМА где је примљена као хитан случај, истог дана је прегледана од стране инфектолога и неуролога, након чега јој је извршена ампутација десне ноге, а дијагноза је била гасна гангрена. Након тога је упућена на даље лечење у ЗЦ Врање. Из налаза и мишљења инфектолога др Милана Јовановића утврђено је да је овде тужила погрешно лечена у периоду од 22.11.2016. године до 29.11.2016. године у Општој болници у Крушевцу под погрешном дијагнозом, те да је животно угрожена упућена на ВМА. Од обичног

целулитиса небригом и нестручношћу болест је напредовала преко црвеног ветра, потом флегмоне до потенцијално смртоносне гасне гангрене за око 7 дана. Да се адекватно и на време приступило лечењу пацијенткиње од тренутка када се жалила на тегобе, до ампутације ноге не би дошло. У допунском налазу вештак се изјаснио да првотужена Специјална болница Рибарска Бања не може бити одговорна за микротрауме на кожи тужиље. Из налаза и мишљења вештака дерматовенеролога др Бранислава Гајића утврђено је да тужила дана 22.11.2016. године није добила адекватан антибиотик како од стране специјалисте Опште болнице у Крушевцу, тако и од стране лекара Специјалне болнице за рехабилитацију Рибарска бања будући да гентамицин није антибиотик избора за стрептококну инфекцију. Из налаза вештака хирурга др Момчила Стошића утврђено је да обе тужене сnose одговорност за настајање болести и за исход болести, те да је тужила трпела бол у трајању и интензитету како је наведено у мишљењу овог вештака. Из налаза и мишљења вештака неуропсихијатра др Небојше Јовића утврђени су интензитет и трајање страха и душевних болова услед ампутације ноге, као и степен умањења животне активности од 40%. Из налаза и мишљења вештака ортопеда др Слађане Маринковић утврђено је да је Специјална болница за рехабилитацију Рибарска бања имала пропуста у организационом смислу што је омогућила да у једној просторији бораве два пацијента, од којих је један са недефинисаном инфекцијом, а да није дијагностификован узрочник, без хитних лабораторијских анализа и без јасних и хитних упута за даље лечење. Одговорност Опште болнице Крушевац састоји се у закаснелој оцени и препознавању тока болести, као и у постављању дијагнозе. По мишљењу вештака постоји узрочно-последична веза између настанка болести од првотужене, преко друготужене, са завршном ампутацијом ноге тужиље. Из налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке, утврђено је да потраживање зараде тужиље за време боловања за период до 18.11.2016. године до 22.11.2017. године износи 72.814,00 динара, са затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа па до коначне исплате, потраживање на име месечне ренте износи 26.200,00 динара почев од 01.09.2023. године и потраживање на име заостале неисплаћене новчане ренте за период од 18.06.2018. године до 31.08.2023. године износи 1.425.280,00 динара.

Првостепени суд је на основу овако утврђеног чињеничног стања закључио да су тужене одговорне за насталу штету тужиље, и то првотужена због пропуста у организационом смислу, а друготужена због закаснеле оцене у препознавању тока болести и постављања дијагнозе због које је тужила доведена у стање животне опасности.

По налажењу другостепеног суда, не може се прихватити оваква одлука првостепеног суда, имајући у виду да исти није био надлежан за суђење у првом степену, а при томе су тужене као правна лица заступане од стране неовлашћених лица, услед чега се првостепена пресуда у побијаним деловима, због учињених битних повреда одредаба поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 4 и тач. 9 ЗПП, није могла испитати, због чега је морала бити укинута у ставовима првом, другом, трећем и шестом, а предмет упућен Вишем суду у Врању као стварно надлежном да суди у првом степену.

Побијана пресуда није побијана у ставовима четири и пет, па у тим деловима није била предмет испитивања пред другостепеним судом,

У поновном поступку Виши суд у Врању ће као надлежан првостепени суд одржати нову главну расправу на којој ће правилно и потпуно утврдити чињенично стање, на које ће правилно применити материјално право, и дати довољне и јасне разлоге за своју одлуку, при чему ће водити рачуна о томе да стране у поступку буду заступане од стране овлашћених лица.

Сходно наведеном, другостепени суд је користећи се овлашћењем из чл. 391 ст. 1 ЗПП одлучио као у изреци решења.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 16.10.2025. године 2 Гж 509/2025

**Председник већа-судија,
Миљана Стојковић**

**Тачност преписа потврђује
управитељ судске писарнице**